

figer jeg ved Spørgsmaalet om Seminarierne. Jeg finder ikke nogen afgjørende Grund til at gjøre Forandring, og naar jeg ikke finder, at der er afgjørende Grunde derfor, saa lader jeg det Bestaaende bestaae.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Det skulde gjøre mig meget ondt, hvis jeg i min Udtalelse havde sagt Noget, som kunde give den ærede Taler Anledning til at bebrejde mig, at jeg havde trukket en Erklæring frem, som jeg havde faaet fra ham i en anden Sag. Jeg erkender tilvisse, at den ærede Ordfører har udtalt sig her i Thinget og i den omhandlede Erklæring ganske paa samme Maade. Det var her i Thinget, han brugte den Uttring, at han fandt det naturligere, at man sammenlignede Seminaristernes Afgangsexamen med Embedsexamen end med Afgangsexamen fra Skolerne; men naar den ærede Taler nu lagde saa stor Vægt paa den Modstand, som vedkommende Lærestanstalter have gjort med Henlæggelsen af Examen til en Commission, skal jeg tillade mig for anden Gang her i Salen at fremhæve, at Modstanden tilvisse har været ligesaa stærk fra Seminariernes Side som fra de lærde Skolers. Jeg tillod mig under 1ste Behandling at ophjse, at Seminariernes Directioner havde erklæret sig derimod, og hvad der er det Væsentligste, da det er dem, der nærmest her er Tale om, at alle Seminarieforstanderne, med Undtagelse af een eneste, som ingenlunde udtalte sig varmt anbefalende derfor, havde paa det Allerbestemteste modsat sig og erklæret det for skadeligt at henlægge Examen til en Commission. Jeg troer derfor, at det Argument, som det ærede Medlem hentede fra den Modstand, der er kommen frem fra Lærestanstallernes Side, gjælder ogsaa om Seminarierne.

Ordføreren: Det sagde jeg jo. Jeg sagde, at der var den samme Modstand ved Seminarierne, som ved de lærde Skoler. Jeg

har heller ikke paa nogen Maade villet gjøre den høitærede Minister nogen Bebreidelse, jeg vilde blot forekomme en Misforstaaelse, som kunde kaste et uhyggeligt Skær paa mig. Det var kun det, jeg vilde. Jeg har, synes det mig, i denne Sag ganske sluttet mig til den høitærede Minister.

Fischer: Jeg skal ikke forbyde mig i, hvad der findes i Betænkningen, eller hvad der ikke findes i den, men jeg vil bede ærede Medlemmer og specielt den ærede Ordfører modtage den Forsikring, at den Opfattelse af det her foreliggende Hovedspørgsmaal, som jeg før tillod mig at gjøre gjældende, har jeg haft længe, inden jeg læste den forøvrigt, det indbrømmer jeg, meget grundige Betænkning, som vi have modtaget i denne Sag. Jeg har haft Leilighed og directe Opfordring til tilsligere at ansulle en Prøvelse af det foreliggende Spørgsmaal, og, hvad jeg i saa Henseende før udtalte, var Resultatet af denne min Prøvelse, uafhængigt af den foreliggende Udvalgsbetænkning. Herved skal jeg imidlertid ikke dvæle videre. — Den ærede Ordfører gjorde sig stlyldig i en, som det forekommer mig, meget mærkelig Misforstaaelse af mine Uttringer, idet han opfattede disse, som om jeg havde meent, at det foreliggende Spørgsmaal skulde kunne fremkalde en Ministercrisis. Nei, det har jeg i Sandhed aldeles ikke talt om eller tænkt paa. Naar den ærede Ordfører husker sig om, da vil han erindre, at jeg talte om en ganske anden Minister i en heelt anden Forbindelse, idet jeg nemlig talte om Lovforslaget angaaende Erklæringens Meddelelse til Ansøgere og Klager og dets Vedtagelse mod vedkommende Ministers Dnsse. Dengang var den nuværende ærede Cultusminister slet ikke Minister, og jeg troer derfor ikke at behøve at anføre Mere for at gjøre det klart, at der her var en aabenbar Misforstaaelse tilstede, men jeg nægter ikke, at denne Begreb af Ministre ogsaa med Hensyn til dette Spørgsmaal, der her